

Belki

– Sunset · 07 Eylül 2014

Yalnızım... Okyanusun derinliklerinde kumlarla örtünmüş ürkek deniz kabuğu kadar. Gökyüzünde galaksilerden kendine kıyafet örmüş ufak yıldız kadar. Hepliğin ortasında hiç olmak benimkisi; hiçliklerimden, hüznümden, ümitsizliklerimden kumaş dokumak, en pahasızından... Sonra o kumaşı kuşanıp bir zırh gibi, dünyanın en uç noktasında parmak uçlarıma dayanıp haykırmak ciğerlerim yerinden olana dek, "Neden?" Ta ki kadife bulutlar elimden tutup içine çekene kadar, iplik yağmur damlaları sesimi işitip ritmini bana uydurana kadar, yıldızlar üzerime boşanana, gece ve gündüz tek vücut olup bedenime sahip olana dek. Sonra belki dünyamda kopan tufanın arasından "o" çıkagelir, karanlığımı susturur, şeytanlarımı. Bedenimin keşfedilmemiş topraklarında ayak izlerini bırakır belki. Bulutlarıma dokunur, yağmurlarıma ayak uydurur, yıldızlarımla yıkanır, gece ve gündüzümle sevişir; oldukları gibi, hiçbirine kıyamadan, kıyaslamadan. Belki kumaştan zırhımı açar sonra, çıplak bedenime bastırır benliğini; çıplak ruhuyla sarılır o da zırhsız bedenime, sahiplenir onu, yıldızların evreni sahiplendiği gibi. Belki kumaşımı sıyrıp atar bir köşeye, sonra bir anda o oluverir zırhım, ben de onunki. Birbirine kenetlenmiş kalplerimizin gümbürtüsünden başka her şeye sağırlaşırız, dünyaya umursamazlaşırız, bencilleşiriz. Belki...

Sunset

Herkese merhaba, yazılarımı ilk defa başkalarıyla paylaşmaya cesaret edebildim. İyi veya kötü her türlü yorumlarınızı ve eleştirilerinizi duymayı çok isterim. Lütfen beğenmeseniz bile neyi beğenmediğiniz üzerine yorum yapın, bu benim için gerçekten büyük önem taşıyor. Şimdiden ilk yazımı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim :)